

A boszorkány mint éjjeli nyomódémon

A Halgas Etus beszélte, az olyan idős, mint mink, hogy minden éjjel, annyira ült valaki a mellin, ő fuldoklott és fuldoklott, és még hangokat is hallott, ahogy beszéltek hozzá, és hogy: „el köll téged pusztítani” – valami ilyesmit mondott, és ez egy pár napig vót. De ő má’ se nem evett, aludni nem tudott, ő má’ nagy beteg lett bele. Hát nem tudták hogy mi, hogyan, és akkor tanácsoltak neki egy ilyen asszont, akit gyanítottak, hogy tud valamit. És mondta neki, hogy ha fogja érezni, hogy kezdi nyomni őtet, akkor csak mondja aztat, hogy ő semmit, senkinek nem akar, ő békébe akar lenni, és egyet kíván csak, hogy jelenjen meg, aki ül neki a mellin. És a szomszéd öregasszony jelent meg neki a mellin. A Nagy Editnek a’ anyja, Apol néne. Hogy az ült a mellin neki, a szomszédasszony. Ilyen dógok vótak. Aztán mivelhogy ő má’ látta, akkor valahogy eltűnt a szomszédasszony. De amíg éltek haragba vótak, mer’ nyomta őtet. Hogy aztán ez igaz-e vagy nem, ők, ezek a’ idősek, akik ezt beszéltek, azok aszondták, hogy ez biztos hogy úgy van.